

Hanketunnus SM011:00/2017

Tampereen Reserviläiset Ry

Palaute koskien Sisäministeriön 3.5.2018 esitystä aselain muutoksiksi

Tampereen Reserviläiset ry on Suomen suurin reserviläisyhdistys. Yhdistyksen ylivoimaisesti aktiivisinta toimintaa ovat ampumaosaston järjestämät ammunnat, joita suoritetaan ympäri vuoden eri radoilla, useiden eri reserviläis- ja urheiluammuntalajien muodossa. Jäsenistömme vaatimuksesta yhdistyksemme on panostanut viime aikoina voimakkaasti ampumaosaston toimintaan sekä investoinneissaan että toiminnassaan. Meillä on selkeää näyttöä siitä, että ammunnan suosio on kasvussa, ja harrastuksen pariin tulevien jäsenten kouluttaminen on siten tärkein osa yhdistyksemme toimintaa jatkossakin.

Olemme huolissamme seuranneet uuden asedirektiivin kansallisen täytäntöönpanon etenemistä, koska se vaikuttaa suoraan ja pitkäaikaisesti suuren harrastajajoukon toimintamahdollisuuksiin - puhumattakaan kaikista niistä välillisistä seurauksista, joita on alla käsitelty tarkemmin. Siksi koimme tärkeäksi antaa palautteemme asian käsittelyyn tässä vaiheessa, koska lakiesityksen luonnos ei missään tapauksessa saa edetä eduskunnan käsiteltäväksi kireällä aikataululla, ennen kuin sen ongelmakohtia on muutettu.

Aselakiesityksen virheiden ja ongelmien kohdistuminen:

Esitys sisältää huomattavan paljon virheitä ja ongelmallisia kohtia ollakseen esitys EU:n vaatimien aselakiuudistusten täytäntöönpanoksi – tai edes vakavasti otettava pohja keskustelulle. Sisäministeriön julkisuuteen esittämät perustelut muutosten tarpeellisuudesta sekä muutosten "positiivisista vaikutuksista" aseharrastajille ovat tuulesta temmattuja ja vaikuttavat osin hätävalheilta, kun esitysluonnoksen ongelmia on tuotu esiin.

Kokosimme alle havaitsemiamme epäkohtia, virheitä, ajatuksia ja kysymyksiä, jotka odotamme huomioitavan, kun Sisäministeriö käsittelee palautteet lakiesityksen luonnoksesta.

Esityksen ongelmallisuudet kohdistuvat tyypillisesti useammalle alla esitetyistä osa-alueista, mutta selvyden vuoksi esityksen yksittäisiä ongelmakohtia on yritetty listata niiden otsikoiden alle, joihin niiden haitat ja ongelmallisuudet eniten liittyvät. Mikäli lausuntomme sisältää turhia huolia, se voitaneen tulkita pelkästään positiiviseksi asiaksi. Valitettavasti voimme muiden tahojen tulkintoja ja lausuntoja lukeneena olla varmoja siitä, että allakin on joka tapauksessa vain rajallinen otos luonnoksen ongelmakohdista.

1) Reserviläistoiminta maanpuolustukselliselta näkökannalta

Reserviläisen ampumataidon kehittämistä ja ylläpitoa vaikeutetaan merkittävästi. Tämä tuntuu erikoiselta, koska Suomen puolustus nojaa laajaan ja toimintakykyiseen reserviin. Valtio siis

katsoo, että henkilöt voidaan määrätä puolustamaan maata, mutta tähän liittyvä maanpuolustuksellinen ampumaharjoittelu pyritään käytännössä lopettamaan suurimmalta osalta reserviläisiä kyseisellä aselakiehdotuksella.

Lainkuuliaisten Suomen kansalaisten oikeusturvaa ja vapautta harjoittaa vapaaehtoista maanpuolustusta ja urheilua ei tulisi rajoittaa sen takia, että EU ei pysty kontrolloimaan ulkorajojaan. Suomessa tapahtuu muihin EU-maihin nähden myös todella vähän ampuma-aserikoksia LUVALLISILLA aseilla. Uudella direktiivillä ja aselakiehdotuksella ei pystytä parantamaan EU:n sisäistä turvallisuutta Keski-Euroopassa. Koska direktiivi on jo voimassa, pitää nyt keskittyä kansallisen lain täytäntöönpanossa hyödyntämään mahdollisimman tehokkaasti direktiiviin neuvoteltu Reserviläispoikkeus ja ottaa lähtökohdaksi pienimmän haitan periaate. Tarkoitus ei siis tule olla osoittaa EU:n suuntaan ylimääräistä solidaarisuutta lain täytäntöönpanossa, koska faktat eivät tue niitä argumentteja, joilla direktiivi runnottiin EU:ssa läpi.

- MPK nimetään esityksessä tahoksi, jonka vastuulle kaatuisi yksin vastata siitä, että kaikki reserviläiset pystyvät harjoittelemaan, kouluttautumaan ja harrastamaan oma-aloitteisesti ja hankkimaan kalustoa jne. Nämä ovat asioita, joista nyt huolehtii useita satoja yksittäisiä reserviläisyhdistyksiä. Ei ole realistista, että tämä toiminta keskitettäisiin valtakunnallisesti. MPK ei voi korvata kaikkia yhdistyksiä.
- Puolustusvoimien tehtävä ei ole aktiivisesti seurata ja päättää onko yksittäinen reserviläinen kelvollinen harrastamaan reserviläistoimintaa, eikä puolustusvoimilla varmaankaan ole intressejä tai resursseja ottaa tällaista byrokratiehtävää hoitaakseen. Poliisin tehtävänä on arvioida henkilön juridinen soveltuvuus aseiden omistajaksi lain määräämillä ehdoilla. Poliisin kouluttamat henkilöt toimivat yhdistyksissä ja ampumaseuroissa ampuma-asekouluttajina. Heidän tehtävänä on tarvittaessa todentaa henkilön aktueli harrastuneisuus. Nykyistä toimintatapaa ei ole tarvetta muuttaa.
- Reserviläisen ampumataitoja tulisi nimenomaan harjoitella sellaisella välineellä, joka on käyttökelpoinen myös maanpuolustustilanteessa. Ilmeisesti reserviläiskivääreiden varaan on laskettu jonkin verran myös puolustusvoimien puolella; Tampereen Maakuntakomppaniassa toteutettiin keväällä 2018 kysely, jossa tiedusteltiin siviiliasseiden omistajilta halukkuutta tarjota aseitaan maanpuolustuskäyttöön, mikäli tälle on tarvetta.
- Miten valtio voi edellyttää, että maata pitäisi käskyn käydessä edelleen puolustaa ase kädessä, mutta vapaaehtoinen ja oma-aloitteinen harjoittelu vastaavalla itselataavalla aseella tulee jatkossa olemaan lähes mahdotonta etenkin uusille harrastuksen piiriin pyrkiville?
- Lakiesitys aiheuttaisi toteutuessaan huomattavaa haittaa asekeräilylle, mikä vuorostaan olisi vahingollista käytännön reserviläistoiminnalle. Keräilijöiden kalustolla harrastetaan huomattavan paljon reserviläislajeja.

2) Ampumaharrastus ja asekeräily yksilön kannalta

Yksilön kannalta näkyvin haitta esityksen mukaisesta aseista olisi siinä, että lain piirissä olevilla aseilla harjoitettavaa reserviläis- ja ampumaurheilutoimintaa sekä asekeräilyä systemaattisesti vaikeutettaisiin. Tämäkin vaikuttaa hyvin oudolta, koska kyseisten harrastajien toimesta tai heidän kalustollaan ei käytännössä tehdä niitä rikoksia, joiden estäminen on sekä direktiivin että tämän vaatiman lain täytäntöönpanon tavoitteena.

- Pitkään on ajettu lupaprosesseja siihen suuntaan, että harrastuneisuus pitää osoittaa kyseisellä asetyypillä ennen kuin kyseiselle aseelle saa hankintaluvan. Nyt esityksen mukaan estettäisiin yhdistysten - MPK pois lukien - mahdollisuus omistaa niitä aseita, joilla jäsenten pitäisi sitä harrastuneisuutta hankkia, jotta saisivat perusteet ja oikeutuksen ostaa itselleen ko. aseita. Kyynisesti ajatellen tätä voisi ajatella tietoisena toimenä tyrehdyttää yksityisten henkilöiden mahdollisuus hankkia uusia lain piirissä olevia aseita, ja siten kiihdyttää kyseinen harrastustoiminta kokonaan pois. Lienee selvää, että harrastus kuin harrastus vähitellen katoaa, jos harrastajien luonnollinen poistuma muodostuu suuremmaksi kuin uusien jäsenten mahdollisuus liittyä harrastuksen piiriin.
- Reserviläispoikkeus tulisi lupahakemusperusteena ulottaa koskemaan myös muita reserviläislajeissa käytettyjä asetyyppejä. Miksi poikkeus on ulotettu vain reserviläiskiväärien hankintaperusteeksi? Yhtä lailla sen tulisi olla hankintaperuste TT3 pistooleille ja erityisesti isokaliiperisille tarkka-ammuntakivääreille, joiden hankinta ei esim. metsästysperusteella ole välttämättä mahdollista.
- On kohtuutonta, että urheiluammuntaperusteiden sanamuoto edellyttää aktiivisen harjoittelun liittyvän käytännössä kilpailemiseen. Aktiivinen harjoittelu voi olla vaatimus, mutta ei ole mitään mieltä edellyttää, että harjoittelevan tulisi lisäksi osallistua kilpailuihin, koska tulinnanvaraisuudet tässä asiassa olisivat vähintäänkin ongelmallisia. Riittävätkö osasto-, seura-, tai yhdistystason kilpailut? Piiritaso? Liittotasot? Kansallinen mestaruustaso? Kansainväliset kilpailut? Osallistumistiheys näihin? Ja ylipäätään pitää ymmärtää, että vaikka aktiivinen kilpailija joskus haluaisi jatkaa harrastustaan kilpauran jälkeenkin aktiivisella harjoittelulla, ei se voi olla synnä lupaperusteiden poistumiselle.
- Kuuluvatko yli 20 patruunan lippaatkin yksinäänkin aina ERVA:n alle, oli kyseessä sitten pistooli tai kivääri?
- Direktiivi edellyttää, että aseet ja patruunat eivät saa olla suoraan yhdessä saatavilla. Eli täytyykö patruunoille olla lukollinen erillinen säilytystila asekaapissa vai erillinen patruunakaappi?
- Jos lipasrajoitus joka tapauksessa pannaan täytäntöön suunnitellulla tavalla eikä asiaa voida estää kansallisella lainsäädännöllä, tulisi huomioida mahdollisuus hyödyntää nykyiset lippaat; fyysisiltä ulkomitoiltaan lyhyillä lippailla ei voida kunnolla harrastaa niitä lajeja, joissa ase on tarkoitus tukea tietyn kokoiseen lippaaseen. Mitoiltaan normaalikokoisia, mutta kapasiteetiltaan pienempiä lippaita taas ei ole käytännössä helposti saatavilla. Ja jos jostakin ihmisen syystä tällaisia alettaisiin valmistaa Suomen kokoista markkina-aluetta varten, näiden hankinta olisi harrastajille varmasti aivan kohtuuton kustannus. Tämän vuoksi lain tulisi ehdottomasti sallia pitkien lippaiden muuntaminen harrastajan itsensä toimesta kapasiteetiltaan rajoitetuiksi siten, että niiden alkuperäistä kapasiteettia ei ilman työkaluja

pysty palauttamaan. Käytännössä tähän riittäisi mekaaninen rajoitus joka on helppo toteuttaa. Vastaavia mekanismeja hyödynnetään jo nyt itselataavissa metsästysaseissa.

- Keräilijät tulisi huomioida laissa huomattavasti paremmin. Heidän keräilyaseillaan täytyy saada myös ampua. Nykyään PoHa kieltää mielivaltaisesti kyseisillä kerätyillä aseilla ampumisen, vaikka keräilijällä, joka on käynyt Poliisin määrittämän tiukan "seulan" läpi, olisi näitä aseita myös urheiluperustein luvittuna ja hän saa ampua niillä normaaliin tapaan. Mutta keräilyperusteella hankituilla aseilla ei - mitä järkeä tässä on?
- Esityksessä on pykälä missä kerrotaan, että keräilijä ei voisi kerätä ja säilyttää ERVA ammuksia. "Tavalliselle" harrastajalle ERVA-ammuksien ostaminen, käyttäminen ja säilyttäminen ovat mahdollisia erillisellä luvalla - miksi ei siis keräilijöillä?
- Miten lakiehdotuksessa suhtaudutaan aiemman lain mukaan deaktivoitujen sarjatuliaseiden irrotettaviin osiin (esim. AK-47 aseessa sulkuvarmistin, luisti, vasara, lipas). Pitääkö nämä kaikki sulattaa? Keräilijöiden kokoelmat menettävät arvonsa, koska kenellä on resurssit esim. luvittaa ja numeroida joka ikinen lukko, luisti, piippu, sulkuvarmistin ym.
- Keräilijöiden, jotka täyttävät kriteerit, täytyy saada myös vastaisuudessa lupia automaattiaseisiin. Muuten menetetään suuri osa yksityisin varoin ylläpidettyä Suomen ase- ja sotahistoriaa sekä aiheeseen liittyvää asiantuntemusta vain sen takia, että EU tahtoo näin.

3) Yksilön eriarvoistuminen, omaisuudensuoja ja taloudelliset haitat

Toteutuessaan esitys pistäisi harrastajat eriarvoiseen asemaan ja uhkasi selkeästi kaikkia esityksen piiriin kuuluvia harrastajia ja keräilijöitä. Harrastajalle voisi muodostua useiden tuhansien tai jopa kymmenien tuhansien eurojen tappiot harrastuskaluston menetyksestä tai sen arvon oleellisesta laskusta. Jo nyt, vaikka aselain uudistus on vasta kehnon luonnoksen tasolla, on syntynyt konkreettisia taloudellisia haittoja. Lisäksi voidaan tulkita, että esitys sisältää suoraan perustuslain vastaisia kohtia.

- Reserviläisyyden rajaaminen vain sodan ajan sijoituksen omaaville on suuri virhe. Suomessa on tasavertainen maanpuolustusvelvollisuus käytännössä kaikilla ja asevelvollisuus Armeijan käyneillä. Näin ollen Reserviläispoikkeuksen täytyy olla suoraan sovellettavissa kaikkiin 900 000 reserviläiseen jos muut edellytykset täyttyvät - ei vain niille kenellä on sodan ajan sijoitus (saati että asiaan tarvittaisiin vielä puoltava lausunto puolustusvoimilta!). Se, että sisäministeri on lausunut reserviläispoikkeuksen koskevan kaikkia reserviläisiä ei yksinään riitä; tulkinnanvaraisuudet näiltä osin tulee poistaa laista ja siinä tulee selkeästi todeta, että reserviläispoikkeus voi koskea ketä tahansa kenellä on em. asianmukaiset perusteet reserviläisharrastuksena pohjalta.
- Jo myönnettyjen lupien tulee olla voimassa nykyisine ehtoineen, ja uuden lain tulee koskea vain sen voimaantulon jälkeen myönnettyjä lupia. Näin ollen siirtymäkauden (Grand-fathering jne.) tulee käytännössä kestää ainakin kansallisen lain voimaantuloon saakka (>=14.9.2018). Uusia ehtoja ei tule soveltaa jo direktiivin voimaantulosta 12.6.2017 alkaen myönnettyihin lupiin.

- Useat harrastajat ovat käyttäneet kalustoonsa huomattavia rahasummia. Mikäli henkilö ei enää täytä uuden lain edellytyksiä aseiden hallussapidolle, vaikka hänellä muuten olisi kaikki edellytykset kunnossa, hänelle voi aiheutua kohtuuttomat taloudelliset menetykset siitä, että hän joutuu luopumaan aseista, joihin muilla henkilöillä on erittäin vaikeata saada lupia. Miten nämä menetykset korvattaisiin?
- Koska edellä mainittu uhka lupien uusintaharkinnasta on tällä hetkellä jo olemassa, useat harrastajat joilla on jo asianmukaisilla perusteilla saatu lupa aseiden hankintaan, eivät uskalla hankintaa tehdä. Tähän liittyy esim. edellä mainittu ehto siitä, että sotilasaseesta puoliamatööriksi reserviläiskivääriksi muunnetut aseet (useat AK-47 tyyppiset aseet, kuten Arsenal, puolustusvoimien vanhemmista Sakolaisista tehdyt reserviläiskiväärit jne.) tulkitaan kielletyiksi asetyypeiksi. Tämä aiheuttaa varmasti haittaa myös aseiden myyjille tällä hetkellä.
- Suomessa on jo tuhansia, ellei jopa kymmeniä tuhansia kivääreitä, jotka on muutettu sarjatuliaseesta puoliamatööriksi. Kuten edellä todettu, nämä ovat myös menossa kiellettävien aseiden listalle lipaskoosta riippumatta. Miksi? Aseen alkuperäinen käyttötarkoitus ei tee aseesta yhtään sen vaarallisempaa yleiselle turvallisuudelle, koska laki kieltää sen muuntamisen takaisin sarjatuliaseeksi. Miksi siis kieltää toiseen kertaan asiaa, joka on jo kerran kielletty?
 - o Sivuhuomiona, että MPK sai hiljattain Puolustusvoimilta lahjoituksena kyseisen tyyppisiä kivääreitä 400kpl reserviläiskoulutusta varten.

4) Oikeudelliset seuraamukset ja byrokratia

Esityksen mukaiset ehdot, määräykset ja sanktiot ovat kohtuuttomassa mittasuhteessa, eikä niitä kykene mitenkään perustelemaan EU:n direktiivimuutoksen vaatimuksilla. Useissa kohdissa lakia ja sen täytäntöönpanoa koskevia yksityiskohtia on jostakin syystä tulkittu raskaamman kautta ja tulkinnan mahdollisuuksia poistettu väärään suuntaan.

- Direktiivin vaatima harrastuneisuusajka on 12kk, mutta esityksessä kopioitu Suomen keksimä 24kk vain siitä syystä, että "se on toiminut hyvin pistooleillekin". Tämä on täysin perusteeton tapa harrastuksen aloittamisen hankaloittamiseen, jota koitetaan ujuttaa lakimuutukseen tässä ohessa.
- Asetyyppien siirtyminen A-kategoriaan ei tarkoita, että ne pitäisi rinnastaa suoraan ERVAan kuten nyt ollaan ilmeisesti tekemässä. Tämä monimutkaistaa asioita esim. aseiden luvituksen ja säilytyksen osalta.
- On kohtuutonta, että PoHan tehtäväksi tulisi jokaisen A-kategoriaan kuuluvan aseiden lupakäsittely (koska A = ERVA). Tämä pidentäisi huomattavasti käsittelyaikoja ja voisi vaikuttaa myös lupamaksuihin.
- Harrastuneisuuden osoittaminen viiden vuoden välein - tämäkin lienee sisäministeriön työryhmässä itse keksitty tapa täyttää direktiivin vaatimus lupaedellytysten säilymisen tarkkailusta sen sijaan, että direktiivi suoraan edellyttäisi näin jyrkkää menettelyä? Harrastuneisuuden päättymisen voidaan todentaa sähköisistä rekistereistä ja näin poliisilla

on mahdollisuus pyytää luvanhaltijaa tarvittaessa esittämään harrastuneisuutensa jatkuminen, mikäli on syytä epäillä että lupaperusteita ei enää ole.

- Harrastuneisuuden osoittaminen viiden vuoden välein ulotettaisiin koskemaan kaikkia puoliautomaattisia aseita tyypistä riippumatta, saman tapaan kuin nyt lyhyillä aseilla. Tämä ei ole direktiivin vaatimus ensinkään. Harrastuneisuuden osoittaminen tulisi koskea yliapäätään vain niitä asetyyppejä, jotka ovat kiristyvän lainsäädännön piirissä.
- Pykälään aselupien peruuttamisesta siinä vaiheessa, kun aseluvan edellytykset eivät enää täyty, tulee ehdottomasti lisätä mahdollisuus tapauskohtaiselle tulkinnalle. Aselupien peruuttaminen tulisi olla seuraus vain erityisen painavasta syystä, ei kaavamainen seuraus siitä, että harrastaja ei syystä tai toisesta ole saanut täytettyä *kaikkia* vaadittuja edellytyksiä. Inhimillisten tekijöiden vaikutus tulee ehdottomasti huomioida, koska yksilölliset elämäntilanteet (terveys, työ, perhe jne.) voivat tilapäisesti vaikuttaa henkilön mahdollisuuksiin osoittaa harrastuneisuutta vaaditulla tavalla. Viranomaisen ei tällaisessa tilanteessa saisi olla pakko tehdä ehdotonta lupien peruuttamista kalustolle. Poliisi voisi hyvin myöntää esim. harkinnanvaraisen jatkoajan harrastuneisuuden esittämiselle, jos asialle on perusteet.
- Ase + lipas -kombinaation rajoitukset voivat tuntua monimutkaisilta, mutta metsästäjille tässä ei ole mitään uutta. Laki sanoo minkälaista lipasta kulloinkin saa käyttää, eikä tähän metsästyksessä ole mitään yksittäistä sääntöä. Kohtuutonta on se, jos inhimillisen virheen sattuessa kyseiseltä henkilöltä perutaan hallinnollisena toimenpiteenä kaikki aseluvat pelkästään sillä perusteella, että hänellä on *hallussaan* vääräntyyppinen lipas. Seuraus pienestä virheestä on yksilötasolla aivan kohtuuton tehtyyn erheeseen nähden - etenkin kun otetaan huomioon, että lippaat ovat tällä hetkellä täysin lupavapaita ja muuttuisivat jatkossa luvanvaraisiksi. Direktiivin mukaisten isojen lippaiden tulisi jatkossakin olla lupavapaita. Lain tulisi ottaa kantaa vain siihen, että direktiivin vaatimalla tavalla henkilö ei saa *käyttää* aseessaan isoa lipasta, jos hänellä ei ole tähän lupaa. Jonkinlaista analogiaa voidaan hakea tähän myös kivääri- ja muu ase -kategorioiden väliltä; vaikka kivääriä saa usein lyhennettyä huomattavasti ruuvaamalla siitä perän irti, asetta ei saa sellaisenaan kuitenkaan *käyttää*. Perän irrotus ei sinällään ole kuitenkaan laitton toimenpide, koska tätä joutuu tekemään joskus asetta huoltaessa. Eihän aselupia menetä nytkään siitä, että huoltotyön alla oleva ”perätön” ase on omistajansa *hallussa*, kunhan sitä ei *käytetä*.
- B-luokkaan kuuluvat aseluvat tulisi edellytysten täytyessä olla mahdollisuus korottaa A-luokkaan uutta lupaprosessia kevyemmällä menettelyllä. On erittäin relevantti ja realistinen skenaario, että henkilö aloittaa harrastuneisuuden keräämisen B-luokan aseella ja haluaa luvittaa sen A-luokkaan, kun vaadittu harrastuneisuus on täytetty.
- On moneltakin kannalta varsin ongelmallista, että lippaita ym. vastaavia lupavapaita aseiden osia on paljon henkilöillä, joilla ei ole mitään aseita. Tämä vain lisää riskiä sille, että esityksen mukainen laki toisi mukanaan enemmän oikeusmurhia kuin rikollisten toimien rajoittamista.
- Lipaskoon rajoitus koskettaa käytännössä pelkästään niitä henkilöitä, joilla aseiden käyttötarkoitus on asianmukaista ja laillista, ts. lainkuuliaiset harrastajat. Rikollisilla on jo saatavilla pitkiä lippaita, koska niitä on tällä hetkellä markkinoilla lupavapaasti pilvin pimein. Näitä lippaita ei mitenkään saada pois liikenteestä, eikä ole mitään rekisteriä siitä kenellä ja

missä niitä on. Lisäksi näitä pitkiä lippaita voi valmistaa itselleen esim. 3D-tulostustekniikoilla mihin tahansa aseeseen ja minkä tahansa kokoisena, eikä tätä voida estää jatkossakaan.

- Jo nyt perättömät ilmoitukset voivat aiheuttaa kohtuuttomia haittoja ampumaharrastajille, koska normaaleista lakikäytännöistä poiketen, poliisi kohtelee näitä epäilyjä varmuuden vuoksi "syyllinen kunnes toisin todistetaan" -periaatteella. Näistä oikeuskäsittelyistä löytyy runsaasti esimerkkejä. Ylikokoisen lippaan avulla pahantahtoinen henkilö voisi saada aikaan lainkuuliaisen henkilön lupien menetykset toimittamalla A-kategoriaan liittyvän lippaan salaa harrastajan "haltuun". Tällöin olisi pelkän perättömän ilmoituksen sijaan *konkreettinen todiste* lainvastaisesta toiminnasta, jolloin viranomaisen olisi esityksen mukaan peruttava henkilön luvat. Lipas on kuitenkin vain peltiä ja muovia, eikä se ilman toimivaa asetta vahingoita ketään tai mitään - *ja hyvin harvoin tekee tätä Suomessa edes silloin, kun se on kiinni toimivassa aseessa.*
- Kiväärin alamitta tulisi laskea direktiivin mukaan 600 mm:iin nykyisen 840 mm sijaan. Näin välttyttäisiin nykyisen muu-ase kategorian käytöltä, mikä on tällä hetkellä suomalainen ominaisuus. Se aiheuttaa harmaita hiuksia erityisesti kansainvälisellä tasolla kilpaileville suomalaisille.
- Uusi aselaki ei saisi rajoittaa nykyisestä mahdollisuutta pistoolikarabiinien tai TT3 PDW-kategorian aseiden hankintaan. Direktiivi ei tätä edellytä. Lyhyet itselataavat aseet tulisi luvittaa säännönmukaisesti pistooliluvilla ja niiden edellytyksillä riippumatta siitä, onko niissä perää ja/tai etukahvaa. Tavallisesta pistoolista saa tälläkin hetkellä laillisesti muunnettua tilapäisesti olkatuetun (kivääriperällisen / pistoolikarabiinin) lupavapailla runkosilla. Tästä esimerkkinä vaikkapa Ukko-Mauserin puukotelo tai CAA:n Roni, joiden asennus ei edellytä työkalujen käyttöä. Kategorinen kieltäminen tietyille asetyypille ei ole mitenkään perusteltua, mikäli aseelle on hyväksyttävä käyttötarkoitus. Toiminnallisessa ammunnessa näillä aseilla on paikkansa ja lajinsa, eikä uusi laki saa estää tämäntyyppisten aseiden hankintaa (tai myöskään aseiden tilapäistä muuntamista), jos käyttötarkoitus on perusteltu.
- Taskuase-kategoria tulisi myös poistaa aselaista kokonaan. On lupaviranomaisen tehtävä arvioida, soveltuuko kyseinen ase siihen käyttötarkoitukseen mihin sitä haetaan. Nykyisen taskuaseen määrittely koskee aseita, joille on hyvinkin paljon käyttöä eri reserviläis- ja urheiluammuntalajeissa.

Tampereella, 31.5.2018

Hannu Hauki

Tampereen Reserviläiset ry,
hallituksen ja ampumaosaston jäsen

[Redacted signature]

Janne Honkoliini

Tampereen Reserviläiset ry,
ampumaosaston puheenjohtaja, asevastaava,
Sisä-Suomen PL:n hyväksymä ampuma-asekouluttaja,
Satakunnan lennoston hyväksymä ammunnanvalvoja

[Redacted signature]